

Sabrina Jeffries

Ármány és csábítás

Romantikus *Regények*

Sabrina Jeffries

Ármány
és csábítás

Hercegi kör 4.

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Undercover Duke

Copyright © 2021 by Sabrina Jeffries, LLC
Published by arrangement with KENSINGTON PUBLISHING CORP.,
NEW YORK, USA and ANDREW NURNBERG LTD–BUDAPEST
All rights reserved.

Hungarian translation © Kajsza Krisztina

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
KAJSZA KRISZTINA

ISSN 1586-6777
ISBN 978 963 452 954 5

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő BALÁSSY FANNI

Borító nyomdai előkészítése KISS GERGELY
Belív nyomdai előkészítése TORDAS és TÁRSA Kft.
Nyomta és kötötte GENERÁL NYOMDA Kft., 2025
Felelős vezető Hunya Ágnes ügyvezető igazgató

Első fejezet

*London, Armitage-ház
1809. november*

– Greycourt hercege érkezett látogatóba, kegyelmes uram!

Sheridan Wolfe, Armitage hercege felpillantott a versenylovai listájából, és az ajtóban álló komornyikra nézett.

– Vezesse be!

Greynek, a féltestvérének Suffolokban kellett volna lennie, de hála istennek valamilyen ügy épp a fővárosba szőlította, így egy időre majd eltereli a figyelmét a rá váró nehéz feladatról: arról, hogy eldöntse, melyik lovát árvereztesse el. Sheridan nem szeretett volna megszabadulni semelyik igáslovától vagy vezetőlovától. De az Armitage-hercegség fuldoklott az adósságban néhai nagybátyja túlköltekezése, valamint amiatt, hogy Sheridan apja...

Gombócot érzett a torkában, amiért az apja – Grey mostohaapja – túl korán lelt örök nyugalomra.

Sheridan félretolta a listát. A fenébe is, már egy év telt el azóta! Miért kísérti továbbra is az apja halála? Még az anyja is sokkal jobban viselte a helyzetet. Ha nem várta volna Grey érkezését, kilovagolt volna a Hyde Parkba, hogy egy kicsit elterelje a figyelmét a sötét gondolatokról.

Talán később. A telivér kancája imádott...

Aztán morgolódott, amikor eszébe jutott, hogy Juno már nincs a tulajdonában. Ő volt az első ló, amelyet el kellett adnia, hogy fennmaradhasson a birtoka. Nagyon nehéz döntés volt, elvégre ez az állat volt a legjobb nyerges kanca a nagybátyja istállójában. De döntenie kellett: vagy őt adja el, vagy valamelyik

versenylovat, amelyikkel némi pénzt kereshet a versenyeken, vagy bérbe adhatja fedezetetés végett.

Micsoda nyomasztó gondolat! Felállt, hogy töltsön magának egy kis brandyt. Talán még túl korán volt az alkoholhoz, de ha már nem lovagolhatott, másra sem volt szüksége, mint egy kis brandyre és egy kellemes csevejre Greyjel. Öntött magának egy pohárral, és már azon volt, hogy töltsön egy másikat a féltestvérének, amikor a komornyik bevezette Greyt, és a kellemes beszélgetés terve azonnal füstbe ment.

A fivére ugyanis már részeg volt – feltehetőleg egy brandyvel többet ivott a kelleténél –, és úgy tűnt, mintha mindjárt ki akarná dobni a taccsot. Grey sápadtan és izgatottan fürkészte Sheridan londoni palotájának dolgozósobáját, mintha arra számítna, hogy egy haramia ugrik elő valamelyik könyvespolc mögül.

– Megkínálhatlak valamivel? – kérdezte Sheridan a fivérét. – Egy csésze teával vagy kávéval? – Aztán felemelte a kezében lévő poharat. – Esetleg egy brandyvel?

– Attól tartok, erre most nincs időm.

Sheridan intett a komornyiknak, hogy elmehet. Amint az ajtó becsukódott, megkérdezte:

– Mi történt? Beatrice-ről van szó? Az adott körülmények között biztosan nem tudsz megjelenni a színházi előadáson.

Néhány óra múlva ugyanis a család többi tagja részt tervezett venni egy jótékonsági előadáson. Konrad Juncker *Egy külföldi úriember féktelen kalandjai Londonban* című darabját adják elő a Parthenon Színházban. Bár Sheridan alig ismerte a művet, a másik féltestvére, Thorn megkérte, menjen el, ugyanis a felesége szívügye volt a Félhold Ház Alapítvány, amely a nehéz helyzetbe került nőket segítette.

Grey a fejét rázta.

– Nem, azért jöttem, hogy orvost keressek Beatrice számára. A helyi bába szerint bármelyik percben megindulhat nála a szülés, és aggódik a komplikációk miatt. Ezért Londonba siettem, hogy egy szülésorvos megvizsgálja Beatrice-t. Odalent vár a hintóban.

Sheridan a szemöldökét felvonva megjegyezte:

– Arra gyanakodtam, hogy a frigyetek előtt már történt valami közted és Beatrice között, mivel azonban tíz hónapja vagyok házasok, nem tűnik túl korainak a baba érkezése.

– Valóban. Az is meglehet, hogy a szülésznő téved, de mindenképpen a végére akarok járni. Azért szakítottam meg az utamat, mert egy szívességet szeretnék kérni tőled.

– Sajnos a szülés terén nem rendelkezem semmiféle tapasztalattal, úgyhogy... – ingatta a fejét Sheridan.

– Emlékszel, abban egyeztünk meg, hogy én hallgatom ki Cora nénit azzal a két bállal kapcsolatban, amelyeken a gyanúnk szerint apánk gyilkosa is részt vett?

– Igen, természetesen emlékszem.

Az öt testvér arra a következtetésre jutott, hogy anyjuk háromszori megözvegyülése nem csupán tragikus véletlen: valaki meggyilkolta a férjeit, köztük Maurice Wolfe-ot, Sheridan és Heywood apját, Armitage egykori herceget. Gyanújuk szerint a gyilkos azon három nő egyike lehet, akik jelen voltak azokon a multságokon, amelyeken az első két férj elhunyt. Így Sheridan és a testvérei egy titkos nyomozásba kezdtek, amelyben mindegyiküknek külön feladata volt. Greynek Cora nagynénjüket, más néven Lady Eustace-t kellett kikérdeznie, aki a többiekkel nem állt rokonságban.

Sheridan hirtelen rájött, miféle szívességről lehet szó.

– Na ne... Nem fogom megtenni.

Az ördögbe is!

– Nem is tudod, mit fogok kérni – vágta rá Grey.

– Nem nehéz kitalálni. Azt akarod, hogy én kérdezzem ki Lady Eustace-t.

Grey felsóhajtott.

– Nos, igen. A körülményekre való tekintettel.

– Hamarosan vissza fogsz térni a városba. Addig várhat a dolog, nem?

– Nem tudom. Őszintén szólva fogalmam sincs, meddig fogsz vidéken tartózkodni.

Sheridan mély lélegzetet vett.

– Igen, de miért engem kérsz erre? Hiszen alig ismerem.

– A többiek egyáltalán nem ismerik – jegyezte meg Grey.

– De te legalább baráti kapcsolatban vagy Vanessával, és ez jó ürügy lenne arra, hogy felkeresd.

Pontosan emiatt nem akarta Sheridan elvállalni a feladatot, mivel Lady Eustace kihallgatása egyúttal azt jelentené, hogy a lányát, Miss Vanessa Pryde-ot is látni fogja, akit hollófekete fürtjeivel, dús idomaival és élénk mosolyával túl vonzónak talált.

– Az igaz, hogy párszor beszélgettem Vanessával – ismerte el Sheridan –, de ez még nem jelenti azt, hogy én lennék az ideális jelölt erre a feladatra.

– Ó, igen, de Cora nénivel ki nem állhatjuk egymást! Úgy-hogy én még kevésbé vagyok alkalmas erre, mert aligha mondaná el az igazat.

A családban nyílt titok volt, hogy Eustace nagybácsi csúnyán bánt Greyjel gyerekkorában, így akarta rákényszeríteni, hogy engedje át neki számos birtokát, a felesége pedig végig úgy tett, mintha mindezt nem látta volna.

Sheridan kortyolt egyet a brandyjéből.

– És nekem miért mondaná el az igazságot?

– Mert partiképes herceg vagy, a lánya pedig férjre vadászik. Nem mintha azt javasolnám, hogy játszd meg, udvarolsz Vanessának, de az anyja bizonyára jó szemmel nézné a találkozásokat, és alábbhagyna az óvatossága.

– Ebben nem vagyok annyira biztos. A nagynénéd mindig hűvösen viselkedett velem szemben, talán éppen azért, mert bár jogosult vagyok a hercegi címre, mégis nincstelen vagyok. Az anyja jómódú férfit keres Vanessa számára. És őszintén szólva Vanessának arra is van szüksége, elvégre túlságosan elkényeztetett és szemtelen, ez pedig igen veszélyes kombináció egy olyan férfi számára, aki nem tud drága ruhákat, szőrméket és ékszereket vásárolni a feleségének. Alig bírok a felszínen maradni. Egy Vanessához hasonló feleség teljesen lehúzna a mélybe.

Grey összehúzta a szemét.

– Vanessa nem is annyira elkényeztetett. Inkább a saját útját akarja járni.

– És mi a kettő között a különbség?

– Egy elkényeztetett lány mindent megkapott az életben, és a házassága után is elvárja ugyanezt. Hidd el, bár Vanessa mindig jómódban élt, számos családi vihar közepette nőtt fel! Ezért nem hagyja, hogy bárki is keresztülgázoljon rajta.

– De ez még nem jelenti azt, hogy ha valaki egy ilyen nőt vesz feleségül, nem lesznek állandó viszályok a családban.

– Gwynt és Beatrice-t is ilyen fából faragták, de eddig Joshuával nincs okunk panaszra. Sőt jobban szeretem, hogy a feleségem erős jellem, és tudja, mit akar.

– Jó neked – jegyezte meg Sheridan. – De egy halom pénz áll a rendelkezésedre, hogy mindent megadj neki, amit csak kíván. Ráadásul a te feleséged nem bálványozza azt az átkozott költőt, Junckert.

– Á, Juncker! – mondta Grey az állát simogatva. – Szerintem csak amolyan lányos rajongásról van szó.

– Higgy nekem! Vagy tucatszor fültanúja voltam, amint Juncker „briliáns” darabjairól fecsegett. Egyszer olyan zagyvaságot is hallottam tőle, hogy az az alak egy „sötét angyal” vadságával ír, bármit is jelentsen ez. Annak a komolytalan fruskának fogalma sincs, milyen férjet kellene választania.

– De neked van, feltételezem – felelte Grey furcsa csillogással a szemében.

– Valóban. Egy olyan fickó kell neki, aki megfékezi, amikor túlzásokba esik, és aki segít a fiatalos lelkesedését gyakorlatiasabb tevékenységek felé terelni. Sajnos tele van romantikus ábrándokkal, amelyek csak a kárára válnak, és arra készítetik, hogy olyan férfi után vágyakozzon, akit a markában tud tartani, és aki mellett kénye-kedve szerint elherdálhatja a vagyonát.

– Ez alatt pedig Junckert érted – jelentette ki Grey.

– Ki más? Jól tudod, hogy már jó pár éve szemet vetett rá.

– És ez zavar téged?

A kérdés meglepte Sheridant.

– Természetesen nem. – Amikor Grey rávigyorgott, a férfi kelletlenül hozzátette: – Juncker tetszik neki. Jobbat is találhatna, de akár sokkal rosszabbat is.

– Meggyőztél. Hacsak...

– Hacsak?

– Hacsak nem az bosszant, hogy Vanessa szerint a hercegek arrogánsak és érzéketlenek, sőt egyenesen romlottak, és ezért sosem lenne hajlandó hozzád menni.

– Igen, ezt már mondtad. – Mi több, meglehetősen gyakran, ami eléggé irritálta. – De ami engem illet, nem áll szándékomban elvenni.

– Felteszem, esetleg némi rokonszenvet kelthetsz benne, de azon túl...

Amikor Grey félbehagyta a mondatot, Sheridan a fogát csikorgatta mérgében.

– Szóval ez a véleményed.

Nem mintha Sheridan meg akarta volna nyerni Vanessa rokonszenvét. Nem ő volt a megfelelő nő számára, ezt már régen eldöntötte.

– Nem azt ígérted, hogy te magad állod Vanessa hozományát? – kérdezte Sheridan újra belekortyolva a brandyjébe. – Megzsarolhatnád Lady Eustace-t, hogy ha nem árulja el a titkait, visszatartod a lánya hozományát.

– Először is, ezzel csak Vanessának árthatok. Másodszor, ha sarokba szorítanám a nagynénemet, biztosan hazudna. De mindenekfelett ez rossz irányba befolyásolná a nyomozásunkat, mivel a gyilkos még abban a hiszemben van, hogy megúszta. Ezért nem mondtam el Cora néninek vagy Vanessának, hogy megállapítottuk: apánk arzénmérgezésben halt meg. Ezenkívül azért is lenne jobb, ha te hallgatnád ki a nagynénit, mert rád nem gyanakodna.

– És mi legyen Sanforthszal? – kérdezte Sheridan. – Eredetileg úgy egyeztünk meg, hogy majd én kérdezősködöm a városban. Mi lesz a tervünk ezen részével?

– Azzal majd Heywood foglalkozik, nem lesz semmi gond.

Ez valószínűleg igaz volt. Sheridan fivére, a visszavonult ezredes hatalmas erőfeszítéseket tett szerény birtoka fellendítése érdekében. Ahhoz képest Sanforth kisszámú lakosságának ki-kérdezése gyerekjáték lesz.

– Látod – folytatta Grey –, vidékre sem szükséges visszaterned. Kihaszználhatnád a ma délutáni előadást, és beugorhatnál Cora néni színházi páholyába, hátha ki tudsz deríteni valamit. Úgy tehetnél, mintha csak azért mennél, hogy egy kicsit csevegj Vanessával.

– Feltéve, hogy megnézik a darabot – felelte Sheridan.
– Lady Eustace nincs oda a jótékonysági előadásokért.

– Ó, persze hogy ott lesznek! – felelte Grey. – Vanessa majd tesz róla, hogy ott legyenek. Elvégre Juncker darabjáról van szó, nem emlékszel?

– Valóban – felelte Sheridan. A poharában megcsillanó likőrt bámulta, és elfojtott egy káromkodást. – Remek. El fogom viselni Lady Eustace-t, és megpróbálok kideríteni valamit.

Ami egyúttal azt jelentette, hogy el kell viselnie Vanessa Junckerrel kapcsolatos ostoba áradozását is.

Mintha gombóc lett volna a torkában. Nem számít. Nem foglalkozik vele.

– Köszönöm – mondta Grey. – Most pedig bocsáss meg...

– Tudom. Beatrice vár rád a birtokon, és még elég hosszú út áll előtted.

Összetalálkozott a tekintete a bátyja szorongó pillantásával, és meglágyult a hangja.

– Minden rendben lesz. A Wolfe család szívós fajta. Nem is beszélve anyánkról. Ha huszonöt éves kora előtt három férjtől öt gyermeket tudott szülni, bizonyára az unokatestvérem is képes lesz gond nélkül megajándékozni téged egy örökössel.

– Vagy egy kislánnyal. Nem számít a neme, a lényeg, hogy Beatrice túlélje, és a gyermek egészséges legyen.

– Menj! – biztatta Sheridan, és a testvére szórakozott arcki-fejezéséből rájött, hogy ő már lélekben a felségénél van. – Menj,

siess Beatrice-hoz! Légy nyugodt, mindent megteszek, és nem fogok csalódást okozni!

Sheridan első kézből tudta, milyen gyötrelmet okozhat a szerelem, mennyire erősen elszoríthatja az ember torkát a fájdalom. Helene akaratlanul ugyan, de bizalmatlanná tette ezzel az érzéssel szemben. Pontosan ezért nem szeretett volna ismét hasonló helyzetbe kerülni. Grey feldúltsága is óvatosságra intette. A szerelem felfalhatja az embert, és kiköpheti a csontjait, méghozzá gyorsabban, mint ahogy a telivér paripája lefut egy kört.

Sheridannek már így is rengeteg dolog miatt kell aggódnia. Nem állt szándékában még egy feleséget is hozzáadni ehhez a listához.